

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Εἰς Αἰξ-λε-Μπαίν (καθήμενος ἐν τῷ Κεντρικῷ Ξενοδοχείῳ κατὰ τὴν τελευταίαν διαμονὴν του)

νησαν αἱ τόσαι νικηθεῖσαι θλίψεις ἀδιάφορον, ὁ Μπετόθεν εἶνε νικητής.

Ὁ Μπετόθεν ἀπέθανε τῇ 26 Μαρτίου 1827 ἀπὸ ἐπὶ τρίμηνον ὁ ἀθλητικὸς ὁργανισμὸς του ἐπάλαισε κατὰ τῆς νόσου. Ἐπὶ τῆς κλινῆς τῆς ἀγωνίας τῇ 17 Φεβρουαρίου 1827 ἀναμένων τὴν τετάρτην ἐγχείρησιν πλευρίτιδος ἔγραψε μὲ ὑπεράνθρωπον γαλήνην. «Ὑπομένω καὶ σκέπτομαι, ὅτι κάθε κακὸν φέρει καλὸν τι.» Τὸ τέλος τοῦ Μπετόθεν ἦτο ἀληθὴς ἀπελευθέρωσις. «Τὸ τέλος τῆς κομφιδίας», ὡς εἶπε θνήσκων, ἦτο ὑπερόχου τραγωδίας τὸ τέλος, τὸ ὁποῖον ἐλίκνισεν ἡ θύελλα, ἐδώπευσεν ἡ τῆς χιόνος καταιγὶς καὶ ἐπροσκήνυσεν ὁ κεραυνός.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Μπετόθεν παρέδιδε τὸ πνεῦμα ἡ γῆ συνεκλονίσθη ἀπὸ τὴν πτώσιν κεραυνοῦ πρὸ τῆς οἰκίας του.

Τὸ ἔργον τοῦ Μπετόθεν εἶνε ἀληθῶς μέγα. Ἐγραψε 6 Concerts διὰ κλειδοκύμβαλον καὶ ὀρχήστραν, 17 θαυμάσια Quatuors δι' ἔγχορδα ὄργανα, πολυάριθμὰ Trios, Duos καὶ Sonates, πολλὰ ἄλλα τεμάχια διὰ πιάνο, τὸ διάσημον Septuor, ἓνα μελόδραμα τὸ Fidelio, πολλὰς Overtures : Corional, Egmont, Léonore, Ruines d' Athènes, τὸν Προμηθεά, μίαν Λειτουργίαν τὴν Missa solemnus παριστώσαν δι' ἤχων τὸ τραγικὸν τῆς σταυρωσεως μεγαλεῖτον, πολλὰ ᾠσματα ἔχοντα ὡς θέμα στίχους τοῦ Goethe καὶ τέλος τὴν κορωνίδα τῆς δημιουργικῆς τέχνης του τὰς διασήμους ἑννέα Συμφωνίας, τῆς δεκάτης μὴ περατωθείσης.

Ὁ Μπετόθεν εἶνε πλέον ὁ Τιτάν τῆς μουσικῆς, εἶνε ἡ ἡρωϊκὴ δύναμις τῆς νεωτέρας Τέχνης. Εἶνε ὁ μεγαλειότερος καὶ ὁ καλλιτέρας φίλος ἐκείνων ποῦ πονοῦν καὶ παλαίουν. Καὶ δόξα

καὶ ἡ κόπῳσις καταλαμβάνει τοὺς ἥρωας εἰς τὴν ἀπαυστον πάλην ἐναντίον τῆς μετριότητος τῶν ἐλαττωμάτων καὶ τῶν ἀρετῶν, ἃς λούονται εἰς τὰ νάματα ἐκεῖνα τῆς θείας μουσικῆς, εἰς τὸν ὠκεανὸν ἐκείνον τῆς θελήσεως καὶ τῆς πίστεως καὶ θὰ αἰσθανθῶσι τὸ ὑπέροχον τῆς ἀνδρείας μόλυσμα, τὴν εὐτυχίαν τῆς πάλης, τὴν μέθην τῆς Νίκης, ἣτις αἰσθάνεται ἐν ἑαυτῇ τὸ θεῖον. «Εἰμαι εὐτυχὴς δόξακις ὑπερνικῶ τι» γράφει πρὸς τὴν ἀθάνατον ἀγαπημένην. Φαίνεται, ὅτι ἐν τῇ διαρκεῖ ἐπικοινωνίᾳ πρὸς τὴν Φύσιν ὁ Μπετόθεν ἀφωμοιῶθη τὰς βαθείας ἐνεργείας τῆς. Ὁ Schindler λέγει, ὅτι «κατέκτησε τὸ πνεῦμα τῆς Φύσεως».

Καὶ ὄντως ὁ Μπετόθεν εἶνε δύναμις τῆς Φύσεως, εἶνε φαινόμενον ὁμηρικῶ μεγαλεῖου ἐν τῇ πάλῃ ἀρχηγόνου δυνάμειος πρὸς τὸ λοιπὸν τῆς Δημιουργίας. Ἡ ζωὴ του ὅλη ὁμοιάζει ἡμέραν καταιγίδος. Δηλητηριώδης πυρετὸς μίγνυται εἰς ὅλα τὰ αἰσθητά του. Αἰφνης ἐν τῇ ἀκμῇ, ἐν τῇ μανίᾳ τῆς θυέλλης τὰ σκότη σχίζονται, ἡ νύξ διώκεται καὶ ἡ γαλήνη τῆς ἡμέρας ἐγκαθίσταται δι' ὑπερτάτης θελήσεως. Ποία Τιτάνειος κατάκτησις, ποία ἡρωϊκὴ δόξα δύναται νὰ φθάσῃ τὴν ὑπεράνθρωπον ἐκείνην προσπάθειαν, τὴν ὑπεράνθρωπον ἐκείνην νίκην, τὴν θείαν ἐκείνην τοῦ Πνεύματος ἐπικράτησιν; Μία δυστυχὴς, ἀσθενὴς, μεμονωμένη ὑπαρξὶς, ἡ προσωποποίησις τοῦ πόνου, ὑπαρξὶς εἰς τὴν ὁποίαν ὁ κόσμος ἀρνέεται τὴν χαρὰν, δημιουργεῖ τὴν χαρὰν διὰ νὰ τὴν χαρίσῃ εἰς τὸν κόσμον. Καὶ τὴν Ὀλύμπιον ἐκείνην εὐτυχίαν σφυρηλατεῖ μὲ τὴν δυστυχίαν του ὡς τὸ διατυπώνει ἐν τῇ ὑπερηφάνῳ φράσει, ἣτις περιλαμβάνει ὁλόκληρον τὴν ζωὴν του καὶ ἣτις ἀποτελεῖ τὸ ἔμβλημα κάθε ἡρωϊκῆς ψυχῆς: «Durch leiden frei» ἦτοι ἡ «Χαρὰ διὰ τοῦ πόνου».